

Nieuw bloed

Van Jet van Vuuren verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Gifspoor
Vluchtweg
De verrassing
Obsessie

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Jet van Vuuren

Nieuw bloed

Een Barbara van Eck-mysterie

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6274 3

© 2023 Jet van Vuuren

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Rekha Garton/Trevillion Images

Foto auteur © Dirk-Jan van Dijk

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

‘Eerst was er de klap, toen de gil, of misschien was het andersom, maar één ding stond vast, Jan was dood. Morsdood. Zo plat als een dubbeltje lag hij op het dak van de nieuwe Toyota SUV van de benedenbuurvrouw. Een hybride wagen die ik zelf ook graag zou willen, maar mijn vrouw wil niet. Wilma houdt van onze oude cabrio, ze is een buitenmens, terwijl, ach, zoveel komen wij niet meer buiten. Maar dat kun je beter niet tegen haar zeggen, want ze blijft zich jong voelen, hè. Wind in de haren, zon op haar bol. Wilma is twee jaar ouder dan ik. Dit jaar wordt ze tachtig. We zijn al vijfenvijftig jaar samen, dan is de strijd wel gestreden. Je kent elkaar door en door. Er zijn geen geheimen meer, zoals dat vroeger nog weleens het geval was... toen zij actrice wilde worden, haha, het bleef bij een fantasie.

Arme Jan. Tineke van de begane grond was er meteen bij. Ze had moeten overgeven. Dat vertelde een van de kinderen van de overkant later aan Wilma. Zo akelig, de kinderen van het plein bij de school die daar altijd voetballen hebben het zien gebeuren. Het moet Jan wel heel erg hoog gezeten hebben om op klaarlichte dag uit het leven te stappen. Het is nog een geluk dat er op dat moment niemand op straat liep en dat die Toyota daar stond. Een fikse deuk kan ik je zeggen. Jan was een zwaargewicht. De frituur en bier, altijd al, steeds vroeger op de dag, vandaar natuurlijk. Als je nuchter

bent doe je zoiets niet. Jan was een stevige drinker. Zolang wij hem kennen al, dat moet nu toch zeker een jaartje of tien zijn.

En dan al dat bloed over die autoramen. Het metallic van de lak is voorgoed verpest. Godallemachtig, ik wist niet dat er zoveel bloed in een mens zat. Uit zijn oren, neusgaten en mond, het bleef maar stromen, zelfs toen wij daar aankwamen – en dat was toch al gauw vijf, misschien wel tien minuten later – gutste het nog naar buiten. De lift kwam niet, iedereen die op dat moment thuis was ging kijken.

Tja, Wilma wilde indertijd per se het penthouse. Wij konden ons dat ook veroorloven. Geen kinderen en allebei een goed pensioen. Misschien dat dat de reden was dat Jan... Gottegot, alles wordt duurder, hè. En je gaat tegenwoordig niet zo snel meer vanzelf dood. Wilma en ik hebben iets in huis gehaald. Wij willen zelf de regie houden. Zolang dat kan tenminste. Zij heeft artrose, slechte knieën, heeft altijd gestaan. Ze had haar eigen kapperszaak. Ik heb vrijwel mijn hele leven gezeten, kantoor, schadeverzekeringen. Reken maar dat het uitdeuken van het autodak wat gaat kosten. Ook de voorruit was aan gruzelementen. De ruitenwissers hingen erbij als cocktailrietjes.

Wilma drinkt graag cocktails, sex on the beach, haha, ze is me er eentje, die vrouw van mij.

En dan dat geluid van die sirene, verschrikkelijk. O, maar wacht, dát moet het geweest zijn. Niet de gil van Tineke en ook niet de klap op het dak toen Jan daarop te pletter viel, nee, het was het alarm van die SUV. Je hoefde maar naar dat hybride ding te wijzen of het krenge ging al af. Ja, het alarm, dat was het. Het geluid drong zelfs door tot onze etage.

Arme Jan. En dan te bedenken dat hij al de derde is in korte tijd. Begrijp me niet verkeerd, niet dat die anderen ook zijn gesprongen, nee, nee, bij hen ging het om een natuurlijk verloop. Ja, zo noemen we dat hier.

Nou, ik kan je zeggen, daar gaan Wilma en ik niet op zitten wachten, als het onze tijd is dan...'

Een paar dagen daarvoor

1

In tegenstelling tot het uit donkere bakstenen opgetrokken appartementencomplex oogt de rest van de straat licht en lieflijk. Snelgroeïende populieren doen het altijd goed in Vinex-wijken. Het is een poging om met wat natuurlijk groen het kille beton te verzachten, weet Barbara van Eck van een goede vriendin die bij stadsvernieuwing werkt.

Na haar scheiding van Frederik besloot Barbara – meisjesnaam Blom – de naam van haar ex aan te houden. Iedereen kent Barbara als Van Eck. De naam staat op officiële documenten, en ook haar mailadres heeft ze voorlopig zo gelaten.

Toen zij als beginnend rechercheur hem leerde kennen, als verdachte in een moordzaak, bleek Frederik niet alleen het zwarte schaap van zijn adellijke familie te zijn, maar er ook nog eens door diezelfde familie van beticht te worden gestoord en gevaarlijk te zijn. Het duurde toen even voordat de juiste dader werd gepakt en Frederik van alle blaam werd gezuiverd, maar het rotsvaste vertrouwen dat Barbara van meet af aan in Frederiks onschuld had gehad, schiep een bijzondere band tussen hen.

Niet lang daarna trouwden ze. En toen Frederik na een aantal huwelijksjaren vreemde, ietwat paranoïde trekjes begon te krijgen, dacht Barbara dat het wel zou slijten. Helaas, Frederik werd steeds gekker.

Hij zag vijanden die er niet waren. Mensen die het op hem gemunt zouden hebben, burens, pakketbezorgers, winkelpersoneel, ja, zelfs Barbara vormde een potentieel gevaar voor Frederik. Hij schafte wapens aan om zichzelf te beschermen. De medicatie die hij van zijn psychiater had gekregen om de onrust in zijn hoofd te temmen, durfde hij niet in te nemen. Bang om vergiftigd te worden.

Aanvankelijk probeerde Barbara het gestoorde gedrag van Frederik te negeren door zich op haar politiewerk te storten. Maar toen ze op een dag in de loop van een van zijn vuurwapens keek omdat hij haar ervan verdacht enkele langspeelplaten uit zijn bijzondere collectie te hebben beschadigd, was dat voor haar de druppel. Ze vertrok.

En hoe pijnlijk het voor Barbara ook was om huis en haard te verlaten, ze hoeft niet langer op haar hoede te zijn voor de demonen die Frederik dagelijks bestoken. En dat geeft rust.

‘Je bestemming bevindt zich aan de rechterkant,’ zegt de vrouwenstem van het navigatiesysteem als Barbara haar oude Ford strak langs de stoerprand parkeert.

Zonlicht speelt door de trillende bladeren, een aangenaam nazomerwindje waait door het open autoraam naar binnen. Barbara kijkt omhoog langs de negen etages tellende flat waar een steiger voor staat. Haar blik blijft rusten op de drie hoekramen van de vierde verdieping. Daar moet het zijn.

Jenny, de bewoonster van het appartement met wie Barbara een afspraak heeft, heeft haar aan de telefoon gewaarschuwd voor vallend puin. Er loopt een onderzoek om de verantwoordelijke aannemer te kunnen aanklagen. Gelukkig is er nog niemand geraakt door een losse gevelsteen, maar het onderzoek duurt volgens Jenny nu al meer dan een jaar en ze is de tralies voor haar ramen spuugzat.

Bij het zien van de stellage moet Barbara onwillekeurig aan haar oude beroep denken. Een beetje lenige geveltoerist klimt zonder enige moeite naar boven om in te breken. Barbara’s handen klemmen zich strak om het stuur. Wil ze hier de komende drie weken wel

doorbrengen? Even voelt ze de neiging opkomen om weg te rijden.

Na haar oneerbare ontslag bij de politie heeft ze geen zin om bij een inbraak oud-collega's tegen het lijf te lopen. Herinneringen aan die vreselijke periode uit haar leven verdringen de gedachten aan Frederik.

Ze weet niet wat erger is, een getikte geliefde of de waanzin van het korps.

Maar kom op, beiden heeft ze overleefd. Voorlopig hoeft ze geen nieuwe mannen in haar leven, en dankzij wat spaargeld hoeft ze zich ook geen zorgen te maken over haar inkomen. Ze leeft zuinig en verdient genoeg als oppas.

Ze pakt haar telefoon uit de standaard en scrolt naar de foto's die Jenny haar gestuurd heeft. Twee uit de kluiten gewassen katten, Cor en Corrie, broer en zus, kijken haar met hun loensende, geelgroene ogen nietszeggend aan.

Barbara grijnst. Ze houdt niet van katten, ze is meer een hondemens. Maar dat weten de baasjes niet en er is niemand – behalve de katten dan en die hoor je niet klagen – die dat constateert.

De aanleiding om zichzelf als honden- en kattenoppas aan te bieden was de dood van Timmetje, haar ruwharige teckel, die ze vorig jaar vlak na kerst en een dag voor haar verjaardag geheel onverwachts had moeten laten inslapen. Daarna werd het de meest verschrikkelijke oud en nieuw uit haar leven. Het verdriet was zo intens geweest, dat er wat haar betrof nooit meer een andere viervoeter in haar leven zou komen.

Maar na een tijdje begon het te kriebelen. Hoe kon ze haar liefde voor dieren kwijt? Het idee om zich via internet aan te bieden als oppas ontstond. Meteen nadat ze haar profiel had aangemaakt stroomden de aanvragen binnen. Tot nu toe waren dat uitsluitend aanvragen voor katten geweest, en het bracht haar op de prachtigste plekken in Nederland. Ze verbleef met drie Birmezen in een landhuis in de kop van Noord-Holland, ze zat tussen vier lapjeskatten op een boerderij in Drenthe en bracht een week door aan de

Scheveningse kust met een vette, verwende Europese korthaar.

En nu staat ze hier. In een straat midden in een nieuwbouwwijk even buiten Utrecht.

Barbara heeft goede referenties. Het oppasverzoek kwam een week geleden. Last minute. De vrouw heeft haar een krankzinnig hoog tarief geboden, zij en haar vriend gaan naar een bruiloft in Marokko. De twee zijn in het bezit van een camper en koppelen er meteen een vakantie aan vast. Hun vaste oppas was ziek geworden, of Barbara nog beschikbaar was.

Sinds de dood van Timmetje is ze voortdurend beschikbaar. Het tiny house, zoals een vriendin van Barbara het ieniemenie huisje op de Veluwe noemt waar Barbara zolang verblijft, wordt haar zo langzamerhand veel te *tiny*. De houten wanden met vernuftig ingebouwde kastjes lijken iedere dag meer en meer te krimpen, en het zo praktisch weggewerkte bed dat ze dagelijks moet uitklappen, is net iets te kort en te smal voor Barbara's postuur. Ze is niet dik of zo, meer een vrouw met de juiste rondingen op de juiste plaatsen, zoals een van haar oud-collega's dat ooit noemde.

Ze kijkt opnieuw naar de flat met het ijzeren hekwerk ervoor. Een houten bankje en wat bloembakken staan naast de ingang. Vooruit dan maar, ze gaat er het beste van maken. Hoewel ze zich hier de komende drie weken vermoedelijk te pletter zal vervelen, heeft ze in ieder geval genoeg bewegingsruimte.

2

‘Kom binnen, wat fijn dat je er bent.’

In de deuropening verschijnt een frêle vrouw met smalle schou-
ders en een scheve lach die zich voorstelt als Jenny. Ze draagt een
verschoten paars joggingpak dat haar een maat te groot is en om
haar heen hangt de geur van sigarettenrook. Ze legt haar knokige,
gele nicotinevingers om de stevige hand van Barbara en kijkt spie-
dend langs haar heen in de richting van de lift.

‘Hallo. Ik ben Barbara, maar de meesten noemen me Babs,’ zegt
Barbara als ze de hand van Jenny schudt.

De naam Babs gebruikte ze soms bij de recherche. Het schiep
vertrouwen, zowel bij haar collega’s als bij arrestanten. Tegenwoor-
dig maakt dat niets meer uit. Mensen zien een oppasprofiel van een
goedlachse, hippe omafiguur, terwijl ze niet eens oma is.

Zij en Frederik hebben nooit kinderen gekregen. Het kwam er
niet van. Barbara’s werk slokte haar op en daarnaast ging er veel
aandacht naar Frederik met zijn idiote gedrag.

‘Heeft-ie iets gezegd?’ vraagt Jenny op fluisterton. Ze doet een
stap naar voren, haar hand klauwt zich om Barbara’s arm, de nagels
boren zich in haar vlees.

‘Eh... nee... Au... ik...’ Barbara kijkt over Jenny’s schouder naar
de dikke man met wie ze zojuist uit de lift is gestapt en die nu naar
een tegenovergelegen deur op de etage loopt. Met enige verbazing

laat ze zich door Jenny naar binnen trekken. Jenny sluit de deur en werpt zich inspecterend op het spionnetje.

‘Mooi, die is weg,’ verzucht ze.

Barbara trekt haar wenkbrauwen op.

‘Je moet hem goed in de gaten houden, hij denkt dat hij twintig is. Geile bok. Laatst bij de borrel kneep hij zomaar Wilma in haar billen. Ik stond erbij, Arthur ook, die zei niks, maar die deugt zelf niet. Zoiets gaat te ver, vind je niet?’

Barbara staart in het gerimpelde gezicht van de vrouw tegenover haar, die zo heel anders oogt dan haar stem aan de telefoon deed vermoeden. Borstelige wenkbrauwen en een diepe frons in een doorrookt hoofd. Niet bepaald een prettige verschijning. Ook de manier waarop de lichte ogen van Jenny haar priemend opnemen, bezorgt Barbara acuut kippenvel.

Ze wil al omdraaien, ervandoor gaan, een smoes verzinnen, iets met de auto die ze zogenaamd is vergeten af te sluiten, maar Jenny wijst met haar kromme wijsvinger de gang in naar de woonkamer en geeft Barbara een zetje in haar rug.

‘Ik ben echt zo blij dat je op mijn schatjes gaat passen. Kom, dan gaan we even kennismaken.’

De telefoonstem is er weer, hartelijk, warm en betrokken.

Barbara laat zich opnieuw meevoeren. Ze is kattenoppas. Haar nieuwe functie. Soms is het nog even wennen voor iemand die het grootste deel van haar leven met criminelen te maken heeft gehad.

‘Cor, Corrie, corrietjes, waar zijn jullie dan?’ Jenny’s donkere stem gaat een octaaf omhoog. Ze bukt zich naar een etensbakje met kattenbrokjes dat naast het keukenblok staat en begint ermee te rammelen.

‘Ze hebben zich verstoppt, de stouterds,’ moppert Jenny. ‘Broer en zus, hè, altijd onafscheidelijk.’ Ze zet het voerbakje terug op de grond. ‘Iedere ochtend rond een uur of zes krijgen ze hun eerste portie, dan om twaalf uur, om zes uur, en om halfelf voordat ik naar bed ga nog een kleine mousse van zalm... maar ik heb alles op

papier gezet, hoor. O, en daar staan hun bakken, het grit vind je in dit hok. Elke dag even verversen, anders doen ze het eraast.’

Jenny opent hoestend een deur waarin een kattenluik zit. Ze doet het licht aan en stapt een berghok binnen. Barbara werpt een blik om de hoek. Er staan twee kattenbakken, een wasmachine en een droger. Tegen de wand staat een stellingkast met een ruime voorraad aan kattenvoer en conservenblikken. Het is er warm en het stinkt er naar kattenpis.

‘En daar staat de stofzuiger,’ zegt Jenny. ‘Je moet om de dag zuigen. Echt doen hoor, al die haren. En dan borstel ik ze nog iedere dag, hè, dat vinden ze fijn, hoewel Corrie de laatste tijd wat tegenstribbelt. Ze hebben geen vlooien hoor, ik heb ze net weer een ampul gegeven tegen vlooien en teken. Nou, en die laatste komen al helemaal niet voor op vierhoog.’

Jenny doet de deur dicht tot op een kier en kijkt op haar horloge.

‘Osama kan hier ieder moment zijn,’ zegt ze. ‘Ik ben bijna klaar met pakken. Als je iets wil drinken dan...’

‘Ik...’ Barbara kijkt om zich heen. Naar de vergeelde muren en het bruine plafond. Naar de doorgezakte zwartleren bank voor de tv. Een volle asbak staat op de armleuning. Een stapeltje kranten ligt eraast. Moet ze hier verblijven, in dit rokershol?

Jenny vangt haar blik. ‘Wil je het geld nu cash hebben of zal ik het overmaken?’ vraagt ze. ‘Ik zal je nog even de logeerkamer laten zien, waar jij slaapt.’ Ze loopt terug de gang in.

Barbara denkt aan het bedrag dat Jenny haar beloofd heeft. Het is veel meer dan ze ooit krijgt. Vijftig euro per dag, per kat, normaal krijgt ze tien, soms bij uitzondering twintig euro per kat. Het is een belachelijk hoog bedrag. Het geld kan ze goed gebruiken. Zolang ze nog geen geschikte woning gevonden heeft, wil ze straks gaan overwinteren in Spanje.

‘Doe maar nu,’ zegt ze. Ze kan zich niet voorstellen dat iemand die zo beroerd woont over zoveel geld beschikt en ze verwacht dat Jenny zal terugkrabbelen. Zich voorbereidend op het afscheid loopt

ze achter Jenny aan naar de logeerkamer.

‘Hier is het,’ zegt Jenny. ‘Jouw kamer.’

Barbara werpt uit beleefdheid een blik om de hoek en haar mond valt open van verbazing. Een frisse, wit gesausde kamer met zachtblauwe gordijnen en een schoon opgemaakt bed verwelkomt haar. Alsof de ruimte niet bij de rest van het appartement hoort.

‘Had je niet verwacht, hè?’ Jenny grinnikt, haar blik krijgt iets onvoorspelbaars, en Barbara voelt opnieuw een rilling langs haar rug lopen. Iets in Jenny’s houding doet haar alweer aan vroeger denken... Snel drukt ze die herinnering weg.

‘Heel fijn. Graag meteen afrekenen. Dan haal ik daarna mijn koffer uit de auto,’ zegt ze.

Jenny steekt haar hand in de zak van haar joggingbroek en haalt er een buideltje aan vijftigeurobiljetten uit. Ze schuift het elastiek dat eromheen zit eraf, likt langs haar duim en telt de briefjes.

‘Dit moet het zijn,’ zegt ze. Ze geeft het geld aan Barbara en pakt een sleutelhanger met twee sleutels en een tag eraan uit haar andere zak. ‘Deze is voor de benedendeur en deze is van het appartement, met de tagsleutel kun je de deur van de gemeenschappelijke ruimte, de zaal, openen. Niet verliezen hoor, het zijn mijn enige sleutels.’

Barbara knikt. ‘Goed, dan haal ik mijn koffer,’ zegt ze.

Ze draait zich naar de deur en terwijl ze naar de deurkruk reikt, springt Jenny ervoor.

‘O, en wat ik nog niet verteld heb,’ zegt ze. ‘Maar wat minstens zo belangrijk is: iedere morgen is er beneden in de zaal een koffieuurtje, op woensdagmiddag is er bingo, op donderdag en vrijdag een borrel en op de zaterdagen wisselt het. Fietsen, wandelen, jeu de boules, zwemmen of yoga, je kunt kiezen. Maar hoe dan ook, of je hier nou tijdelijk bent of niet, je zult ergens aan moeten meedoen. Dat hoort erbij. De meeste mensen hier zijn aardig hoor, behalve Jan dus, daar moet je voor oppassen. Blijf uit zijn buurt en ga nooit met hem alleen in de lift.’

3

Barbara zet haar koffer naast de auto en terwijl ze het portier afsluit, vraagt ze zich af wat er mis is met die Jan. Ze loopt er nog aan te denken als ze de straat oversteekt en voelt dat er iemand naar haar kijkt. Het is een lange, kale man en zijn houding is ietwat gebogen. Er hangt een linnen tasje om zijn schouder. Hij leunt tegen de muur naast de ingang van het appartementencomplex en neemt Barbara nauwlettend in zich op.

Als ze bijna bij de hoofdingang is komt hij in beweging.

‘Zo, dus u komt op die krenge van vierhoog passen?’

Barbara zet haar koffer neer. Kalm haalt ze de sleutels die ze net van Jenny heeft gekregen uit haar zak en glimlacht kort naar de man.

‘En wie bent u?’ vraagt ze terwijl ze de deur opent.

De man steekt meteen zijn hand uit en gaat vlak voor haar staan. Barbara negeert de begroeting door naar haar koffer te grijpen.

‘Ik ben Arthur. Mijn vrouw Wilma en ik wonen op negen, aan de achterkant. Maar zelfs daar ruik je ze. Nou ja, mijn vrouw dan. Zij heeft een gevoelige neus. En als zij ergens last van heeft, dan heb ik het ook, snapt u wel.’ Arthur knipoogt en lacht breed. Zijn ogen hebben een glazige uitstraling. Barbara ziet ook een paar bruine tanden en ruikt de adem die daarbij hoort.

‘Sorry, maar ik loop even door. Ik spreek u vast nog wel,’ zegt ze.

Haastig vervolgt ze haar weg naar de centrale hal, waar een zitje is en een grote bloembak met kamerplanten staat.

Arthur volgt haar op de voet. Bij de lift staan ze stil. Op het display boven de deuren knippert het lampje van de achtste etage. Barbara hoort Arthur achter haar zuchten.

‘Het is dat de benen niet meer meewerken, maar anders zou ik de trap nemen. U oogt nog energiek. U bent ook nog een stukje jonger, hè? Mijn vrouw wordt steeds slechter. De knieën, veel gestaan...’

‘Verdorie, duurt het altijd zo lang?’ constateert Barbara. Ze verliest haar geduld. Het kost haar moeite om deze man niet als een hinderlijke vlieg van zich af te slaan.

‘O, soms kan het uren duren,’ antwoordt Arthur triomfantelijk. ‘Als Carrie boodschappen gaat doen, hou op, schei uit, voordat die weg is met haar scootmobiel, pff...’

Barbara pakt haar telefoon uit haar tas. Altijd goed. Doen alsof er iets belangrijks is. Ze scrolt door het menu van haar WhatsApp en ziet een oud bericht van haar neefje Kevin voorbijkomen. Ze glimlacht. En terwijl ze een tekstje aan de zoon van haar overleden broertje typt, opent de liftdeur zich en rijdt een vrouw in een scootmobiel naar buiten. Op haar schoot ligt een chihuahua. De vrouw geeft een ruk aan het stuur, maar kan niet voorkomen dat de spatborden van de wielen knerpend langs de liftingang schuren. Arthur stapt om Barbara heen. Moeizaam balancerend en de scootmobiel ontwijkend houdt hij de lift tegen.

‘Zo, Carrie, nog steeds geen rijbewijs?’ roept hij.

De mondhoeken van de vrouw gaan naar beneden en de hond begint te grommen. Barbara stopt haar telefoon weg.

‘Altijd vrolijk, die twee,’ zegt Arthur. ‘Stokdoof ook,’ voegt hij er met een sneer aan toe als de vrouw de scootmobiel met horten en stoten de hal in rijdt.

‘Gaat u mee?’

‘Ik... eh... ja, ik kom.’

Barbara trekt haar rolkoffer achter zich aan. Zodra ze in de lift

staat, plaatst ze hem tussen haar en Arthur in.

‘Vier graag,’ zegt ze als Arthur zich naar de liftknoppen buigt.

‘Ik denk dat het u wel gaat bevallen hier,’ zegt hij nadat hij op een liftknop heeft gedrukt. ‘Iedereen heeft natuurlijk zijn mankementen, maar zelfs Carrie was vroeger de kwaadste niet. Tegenwoordig zien we haar nog maar zelden beneden, behalve als ze boodschappen gaat doen.’ Arthur lacht kort. ‘Ach, ze is doof en eigenlijk denk ik dat ze ook niet zoveel meer omhanden heeft, geen hobby’s, hè. Terwijl Wilma en ik, wij bridgen nog, en tot voor kort gingen we iedere week golfen. Maar daar kwam de klad in door die slechte knieën van Wilma. Ik vind het jammer, ik ging eerst nog alleen, maar ze is zo jaloers, hè, terwijl ik... Ach, ziet u mij aan voor een vrouwenverslinder? Ga weg! Op mijn leeftijd? Ik ben bijna negenenzeventig. Nou, ik kan u zeggen, dan hoeft het allemaal niet meer zo nodig hoor...’

De lift stopt. Barbara ziet dat ze op de zevende etage zijn. Moest zij niet naar vier?

Juist op het moment dat ze dat tegen Arthur wil zeggen, steekt een zware man met een stoppelbaard, een bril met dikke glazen en bezweet voorhoofd zijn neus om de hoek.

Even valt er een stilte. Barbara voelt spanning ontstaan tussen de twee mannen. Ze ziet hoe de man aarzelt of hij wel of niet in de lift zal stappen. Dan is het Arthur die als eerste de stilte doorbreekt.

‘Ha Jan, kom erbij. Plek zat,’ zegt hij op zijn inmiddels voor Barbara bekende pesterige toontje, en hij houdt de liftdeuren tegen als die zich dreigen te sluiten.

Jan blijft nog even weifelend staan. Barbara ook; passen ze allemaal in deze krappe ruimte?

Zonder haar koffer te verplaatsen doet ze een stap opzij. Arthur schuift achter haar en Jan komt met zijn logge lichaam Barbara’s kant op. Hij ademt zwaar. Een bierwalm wordt haar kant op geblazen. Traag tast Jan naar het paneel met knoppen, hij schuift zijn bril omhoog en tuurt er met samengeknepen ogen naar.

Barbara heeft in haar leven vaker met mannen in kleine ruimtes gestaan. Verhoorkamers, gevangencellen of op een plaats delict. Hoe angstig of benauwend dat soms ook was, haar houding was die van iemand zonder vrees. De laatste keer dat ze zich zo opstelde, kostte haar dat haar baan.

Haar hartslag versnelt, haar kaakspieren spannen zich aan, een sterke kracht blokkeert haar ademhaling... Zuurstof... ze moet naar buiten.

Het volgende moment geeft ze haar koffer een flinke zet, waardoor het ding Jan vol tegen zijn kuiten raakt.

‘Hé, godver... Wat...?’ Jan draait zich met een ruk om en bukt zich naar de koffer om hem op te tillen. Te laat. Barbara trekt aan het handvat en rolt de koffer naar buiten.

‘Wat doet u nu?’ roept Arthur. ‘Moet u niet naar vier?’

‘Nee, laat maar, ik wacht hier,’ zegt Barbara. Ze klinkt schor.

Jan wrijft over zijn benen. Fonkelende ogen achter brillenglazen kijken Barbara woedend aan. Even gebeurt er niets, dan sluiten de liftdeuren zich en vangt Barbara nog net een deel van Arthurs verwijten op.

‘Verdomme Jan, jij jaagt iedere vrouw de stuipen op het lijf! Ik heb je gewaarschuwd, als je daar niet mee ophoudt dan...’